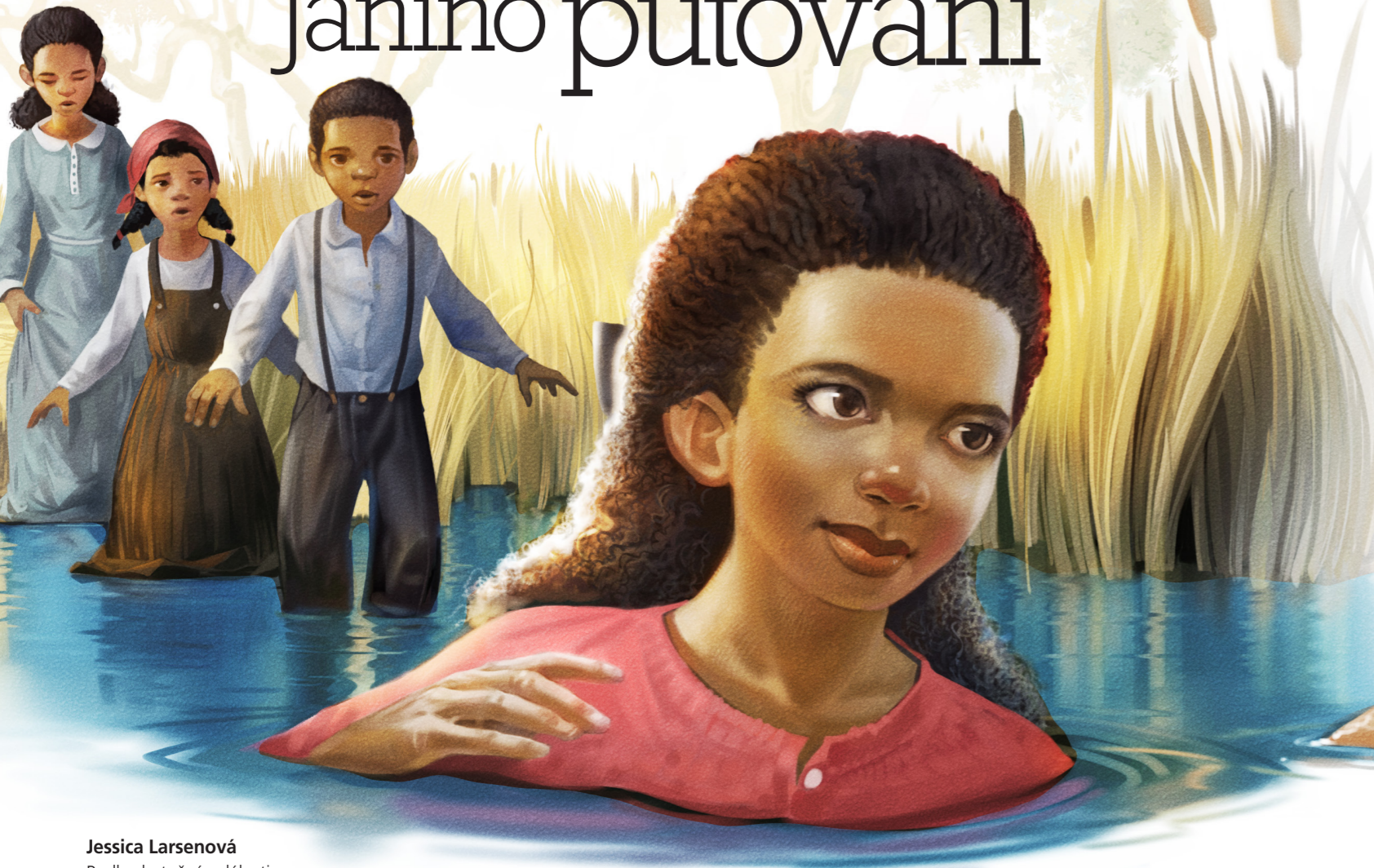

Janino putování

Jessica Larsenová
Podle skutečné události

Stát New York, USA, 1843

Jane Manningová sledovala, jak loď vyplouvá z přístavu na Erijské jezero. Měla pocit, jako by spolu s ní odplouvaly i její sny.

Před pouhým rokem vstoupila do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a rozhodla se přestěhovat, aby mohla být s ostatními Svatými v Nauvoo. Plavila se spolu s maminkou a dalšími sedmi členy rodiny Erijským kanálem do Buffala ve státě New York. Ale v Buffalu je nepustili na loď kvůli jejich barvě pleti.

„Co teď budeme dělat?“ zeptal se tiše její bratr Isaac.

Otázka rezonovala v mrazivém vzduchu. Nauvoo bylo ještě téměř 1 300 kilometrů daleko. Mohli to vzdát a vydat se domů, nebo se pokusit cestovat později. ...

Ale Jane se nemohla dočkat! Věděla, že Kniha Mormonova je pravdivá. Bůh znovu promlouvá skrze proroky. Potřebuje se s rodinou dostat do Nauvoo.

Jane se napřímila a pohlédla k západu. „Půjdeme pěšky.“

A tak šli. Až prošli boty. Až jim popraskala a krvácela chodidla, a oni se museli modlit o uzdravení. Občas spali pod širým nebem a mráz byl tak silný, že měli pocit, že na ně sněží. Někteří lidé jim vyhrožovali, že je zavrou do vězení, protože se domnívali, že jsou to uprchlí otroci. Netušili, že rodina Manningových jsou svobodní černoši. A tak šli dál, a aby si ukrátili čas, zpívali náboženské písně.

Už byli nedaleko Nauvoo, když narazili na řeku.

„Nikde žádný most,“ řekl Isaac.

Jane přikývla. „Tak se prostě budeme muset přebrodit.“ Když vstoupila do řeky, sahala jí voda ke kotníkům. Pomalu se sunula kupředu. Voda jí zavířila u kolen a pak kolem pasu. Když se dostala doprostřed proudu, sahala jí voda až po krk. Řeka už naštěstí hlubší nebyla, a celá rodina Manningových se bezpečně dostala na druhou stranu.

Konečně dorazili do Nauvoo. Na kopci, který čněl nad údolím, Jane uviděla krásné vápencové zdi chrámu Nauvoo. Ačkoli ještě nebyl dostavěn, vyrazilo jí to dech. Někdo jim ukázal cestu k domu, kde bydlel

Prorok Joseph.

Ve dveřích stála vysoká, tmavovlasá žena.

„Pojďte dál, pojďte dál!“ volala. „Jsem Emma Smithová.“

Několik dalších minut dokázala

Jane vnímat jen stěží. Seznámili se s Prorokem a on pro všechny členy rodiny Manningových rozestavěl po místnosti židle. Jane se s vděčností posadila a poslouchala, jak je Joseph představuje všem přítomným, včetně svého přítele, doktora Bernhisela. Pak se Joseph obrátil k Jane a zeptal se: „Ty jsi tuto skupinku vedla, je to tak?“

„Ano, pane,“ odpověděla Jane.

Joseph se usmál. „Bůh ti žehnej! Chtěl bych, abys mi o vašem putování povyprávěla.“

Jane povídala o poraněných nohou a o tom, jak spali ve sněhu a jak se brodili přes řeku. Všichni tiše naslouchali. „Ale nebylo to nijak strašné,“ řekla nakonec. „Po cestě jsme se radovali, zpívali náboženské písně a děkovali Bohu

za Jeho nekonečnou dobrotivost a milosrdenství, které nám projevoval tím, že nám žehnal, ochraňoval nás a uzdravil nám nohy.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. „Co si o tom myslíte, doktore?“ řekl konečně Joseph, a plácl dotyčného muže po koleni. „Není tohle víra?“

„Obávám se, že kdyby se to stalo mně, byl bych z toho vycouval a vrátil se domů!“ připustil doktor Bernhisel.

Joseph pokývl a obrátil se zpátky k Jane a její rodině: „Bůh vám žehnej. Jste mezi přáteli.“ ■

Autorka žije v Texasu v USA.

